

ляци въ Полшѣ. Послѣ възвиси гласъ и извика: “Да живѣе Полша.”

X.

Слѣдъ малко пжтнѣтъ порты на тъмничното зданіе ся отвори хъ, и той ся намѣри свободенъ на срѣдъ улицѣ хъ.

Бѣше вторый Маія. Нощта бѣ покрыва вече всичко, тукъ тамъ по твърдѣ хъ нѣкои звѣзды свѣтахъ. Помѣчи ся но неможаше да върви, краката му сякашъ че бѣхъ невидимо окованы въ жѣлѣзны клапы. Повървѣ малко на силѣ и съ улюляваніе, но уморенъ облегна ся о едно дърво, но прѣдъ очитѣ му ся възпрѣви страшната прѣдница на твърдѣлѣтъ, отъ който сега щѣ бѣ излѣзълъ, и стори му ся че той бѣ оставилъ свободѣ хъ си, и че бѣ излѣзълъ отъ тамъ въ оковы. Заплака на това и,

— О, колко е пріятельтъ ми честитѣ въ тъмницѣ хъ! подума съ тежко въздѣхваніе.

Часѣтъ около деветъ, приготвенъ вече колкото можѣ заскоро, побърза да тръгне за Женевѣ хъ прѣзъ Германіѣ хъ. Ка-то стигна въ Мюнхенъ писа до графинѣ хъ Лѣвичъ слѣдующето лаконическо писмо;